

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 643/2022
29.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миодрага Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.421/20 од 15.11.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 95/22 од 18.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миодрага Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.421/20 од 15.11.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 95/22 од 18.04.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 6К.бр.421/20 од 15.11.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Нишу износ од 11.150,00 динара, те да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног судског извршења. Оштећени ББ из ... је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 95/22 од 18.04.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Миодрага Јанковића и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.421/20 од 15.11.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Миодраг Јанковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Нишу 6К.бр.421/20 од 15.11.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 95/22 од 18.04.2022. године и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не опредељује ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, с тим што се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези чланова 54. став 1. и 55. став 1. КЗ. Ово имајући у виду да бранилац у захтеву истиче да је суд одлуком о кривичној санкцији коју је изрекао окривљеном повредио одредбе чланова 54. став 1. и 55. став 1. КЗ, из разлога јер није могао да окривљеном као отежавајућу околност у смислу његовог ранијег живота цени да се ради о осуђиваном лицу, обзиром да је окривљени кривично дело угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, које није исте врсте као предметно кривично дело, извршио два дана након извршења кривичног дела за које је осуђен у овом поступку и то дана 26.08.2016. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 54. став 1. Кривичног законика је прописано да ће суд учиниоцу кривичног дела одмерити казну у границама које су законом прописане за то дело, имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), а нарочито: степен кривице, побуде из којих је дело учињено, јачину угрожавања или повреде заштићеног добра, околности под којима је дело учињено, ранији живот учиниоца, његове личне прилике, његово држање после учињеног кривичног дела, а нарочито његов однос према жртви кривичног дела, као и друге околности које се односе на личност учиниоца.

Из напред цитиране законске одредбе произилази да суд приликом одмеравања казне окривљеном може узети у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), а од којих су неке околности таксативно побројане у члану 54. став 1. КЗ, између осталог и ранији живот учиниоца кривичног дела, а може узети у обзир и све друге околности које се односе на личност учиниоца. Имајући у виду наведено, те да из списка предмета недвосмислено

произилази да је окривљени пре доношења побијане осуђујуће пресуде правноснажно осуђен пресудом Основног суда у Пироту 1К.бр.370/17 од 12.03.2018. године за извршење кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ (а што не негира ни бранилац окривљеног), као и имајући у виду да у конкретном случају суд приликом изрицања кривичне санкције окривљеном није ни применио одредбу члана 55. став 1. КЗ, то се неосновано поднетим захтевом браниоца окривљеног указује да је суд одлуком о кривичној санкцији повредио одредбу члана 55. став 1. КЗ, као и одредбу члана 54. став 1. КЗ у погледу узимања у обзир приликом одмеравања казне окривљеном околности која утиче да казна буде већа (отежавајућа околност).

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је суд требало да у смислу члана 45. став 3. КЗ одреди да окривљени изречену казну затвора издржава у просторијама у којима станује или да окривљеном евентуално изрекне условну осуду, а чиме би по браниоцу у конкретном случају била у потпуности остварена сврха изрицања кривичне санкције, обзиром да на страни окривљеног не постоје отежавајуће околности, већ само олакшавајуће околности и то да је окривљени старији човек у пензији, те да би на издржавању казне ефективног затвора због свог ранијег радног ангажовања као полицијског службеника могао да доживи бројне непријатности, као и да је слабијег имовног стања и његовим одласком на издржавање казне ефективног затвора би била угрожена егзистенција његове супруге која нема имовине ни прихода, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева указује и на по њему нејасно дате разлоге од стране другостепеног суда везано за одлуку о кривичној санкцији која је изречена окривљеном и за узимање окривљеном као отежавајуће околности његове осуђиваности, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Миодрага Јанковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Снежана Лазин, с.р.

Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић